

[Korsgaard.]

med en vis Saglighed kunde drøfte uden i alt for høj Grad at regne med, at man kunde købe saa mange Stemmer, eller man ikke ventede at kunne købe. Her maa jeg maaske have Lov at indskyde den Bemærkning, at naar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen synes at ville gøre det fortjenstfuldt, at man giver til dem, som man tror derigennem at kunne købe, saa er det efter min Mening i og for sig en forkert Betragtning. Det vilde da være meget meget mere smukt, om Venstre og de Konservative, hvis den Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte, gaaende ud paa, at vi ingen Vælgere har mellem disse Folk, er rigtig, desuagtet vilde gaa med til at give dem det, for det vilde jo netop vise, at det ikke var for at købe Stemmer, men fordi vi mente, det var berettiget, de fik det. Om det er berettiget, at de faar denne Forhøjelse, har der jo i Virkeligheden ikke kunnet være nogen Diskussion om, og det er netop det, der efter min Mening er det særdeles uheldige i Sagen — et Forhold, som vist ogsaa blev tangeret af det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) —, for Sagen var jo afgjort, dengang Ministeren kom til Finansudvalget —. Saa vidt det er mig muligt, vil jeg gøre Forsøg paa at tale endnu højere, end de ærede Medlemmer, der taler rundt omkring i Salen, men det kan jo godt være, at det ikke lykkes mig, og for det Tilfældes Skyld vil jeg altsaa anmode disse ærede Medlemmer om at forsøge at tale lidt sagtere.

Som det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) har fremdraget, er Lønnens Størrelse ikke i og for sig det afgørende i nogen Situation. Det afgørende vil altid være: Hvad kan man købe for den Løn, man faar? Og der er derfor for mig ikke mindste Tvivl om, at for en Mand, der lever sit Liv, saadan som nu engang en almindelig paa Landet boende Mand lever, er en Krone et langt større Beløb end en Krone inde i Byen. Jeg tror, at enhver, som har Forbindelse med Folk, som kommer fra Landet ind til Byen, vil give mig Ret i, at de alle siger, at de havde rigtignok ikke ventet, at det var saa dyrt, og at der var saa lidt Forslag i Pengene, naar de kom ind paa Brostenene. Jeg behøver kun at henvise til en enkelt Vare, Mælk, som man paa Landet kan købe for et Beløb, der i Forhold til det, man skal give for den i Byerne, næsten ingenting er. Lægger man hertil det, at dog de allerfleste paa Landet, og ikke mindst Folk af den Type, her er Tale om, har mere eller mindre Jord, i hvert Fald altid nogen Jord til Havebrug, vil man jo ogsaa vide, at man her-

igennem skaber Betingelser for at kunne faa en meget væsentlig Del af de Ting, som nu engang hører til for at kunne leve. Altsaa, det at ville nævne Tallet 80 Øre i Relation til den almindelige Dagløn for den almindelige Arbejder i Byerne, som i Provinsen vel nogenlunde er en god Krone, har ingen Steder rigtig hjemme.

Saa kommer ogsaa det Spørgsmaal, om Erhvervet kan bære det. Ja, det kan naturligvis bære det, naar det er Staten, der ejer Foretagendet, for saa kan man i givet Fald tage de manglende Penge andre Steder fra; men kan et Erhverv af tilsvarende Art, naar det ikke skal have Tilskud andetsteds fra, bære den paagældende Løn? Der vil man kunne sige: Ja, for Tiden kan det — og det vil jeg ikke benægte, fordi vi for Tiden har en Situation, hvor vi kan spærre den udenlandske Konkurrence ude; men det er vel ikke en Situation, man maa regne med skal gælde i al Fremtid, og jeg nærer mine Tvivl om, at det kan bære det.

Men i øvrigt, hvorledes staar den Løn, man her kommer op paa, i Forhold til det, en almindelig Landarbejder, arbejdende hos det være sig en Godsejer eller Gaardejer, faar? Man vil maaske sige, at Skovarbejdernes Arbejde er sværere. Jeg er for lidt kendt med de Forhold til at kunne udtale mig derom med virkelig Sagkundskab, men naar man arbejder paa Timeløn, tror jeg nu, man gennemgaaende ikke laver mere, end at man sundhedsmæssigt i hvert Fald ingen Skade kan tage af at gøre det; og naar man arbejder paa Akkord, gaar jeg ud fra, at man derigennem faar en saa meget højere Løn, at det bliver belønnet.

Alle disse Ting kunde have været overvejet; men den i dette Forhold diktatoriske Landbrugsminister — man kan saamænd ellers ikke beskyldte den højtærede Landbrugsminister for at være diktatorisk; naar vi betænker, hvilken Angst man nærer for Landbrugets Organisationer i Almindelighed, er det langt fra mig at ville beskyldte den højtærede Landbrugsminister for noget i den Retning —, men i dette specielle Forhold, vel vidende, at her har han en saa sikker Hær bag ved sig, saa han ikke behøver at være ængstelig for, hvad han gør, her har han altsaa været mere diktatorisk, end jeg ønsker det. Det er muligt, at han kunde have faaet disse Lønforhøjelser, i hvert Fald en Del af dem, igennem med det samlede Finansudvalgs Tilslutning, men saaledes som man har handlet, har vi fra vor Side maattet gaa imod denne Forhøjelse.

Det andet Punkt, jeg gerne vil udtale mig om, er Pensionen til den tidligere